

de moen, dat
rele gaven van
het wel, rede-
hoone beelden
in gij sprekt,
tunt; weet het
e als de ware
doos. Als gij
den en de ure
lijken, dat het
al laat hij zijn
ken, dat er is
het, dat gij
gezeggen hebt,
heid na het ster-
lijks, zoals gij
u zich niet voor
mel, maar dan
moet... Maar
tot u zeggen:
opgetreden, gij
redikant gedra-
kenschap van
u, dat gij niet
uwe vele hon-
tot wie gij in
proken, reken-
dan de Heere
men en uw hart
wijken, zou ik
werk, dat God
st, rechtstreeks
er gericht, het
al ben ik zoo-
zeg ook tot u,
weet het wel,
toe te reiken;
d de waarheid
rood te hebben
in Zijn Woord;
u is getoond,
p men u heeft
mensen, gelijk
ik God en Zijn
brevet, dat het
arschuw u voor
n is gepredikt,
rdieve en voert
u de vreeze des
kelken mensch,
Daarom, laat
u God u schonk

n zijn replek
v van Alphen
in Oudshoorn,
rdam, en Dr.
ullen op hun
eantwoord.
n de heeren
g, was zeker
het niet wel
de eindindruk
t anders dan
chool *hangen*

en Bax c. s.
en Bijkerk en
gogisch ideaal.
is uit, hoe de
onzerszijds niet
ge nog altoos
ste en versle-
aar aanvallen;
t effect bereij-
nt, zich be-
eld,
toen de heer
genoot tegen

of men op de
f niet, wensch
Fabijs, hoog-
te Amsterdam,
te menschen
de kennis een
kt gaan. Wat
voel onzer on-
nauwelijks met
n ingegaan, dat
staant. Kennis
de toorns, die
staet siel met
Zij is de hef-
onwetendheid
(De Franche
over de min-
ad telkens over
g, is dunkt mij
van de men-
ging zulk een

voover gevor-
te maken,
en de kennis
zen geest.
Prof. Fabius
aan de rede
enkunde.
dan, heusche-
de rede als

taak, die we
de gebracht,
vannin de be-
aan de orde
ergaan.
En dan zij ons
alre zich tot
teet tegen de
Christelijke
a de Heilige
doen, om in
felle Schrift
gang te doen

naar de Bud-
thouding den
med de val-
gelingen het
ik verboden.
loof in Jezus

Christus, doet den goudglans weers in de ziel
schitteren.

Noch door het pessimisme van Schopen-
hauer, noch door het mysticisme van Buddha,
noch door het gehalveerde sensualisme van
de Halve Maan, mag de grondtrek van de
Christelijke religie verdonkerd worden.

En evenmin mag de Heilige Schrift mis-
bruikt.

In het Oude Testament verplaatst de Hei-
lige Schrift ons in toestanden, waarin het
wijngedrukt tot het gewone dagelijksche
leven behoorde, in den heiligen eredienst
was opgenomen, door allerlei heeld en zin-
rijke spreuk in de taal der openbaring was
ingeweven, en slechts in verband met den
symbolischen dienst des Heeren door vrij-
willige gelofte werd opgegeven.

En evenzo is in het Nieuwe Testament
alleen de voorlooper van den Christus be-
slist ascet, niet wie Jezus met zijn discipelen
den wijn gebruiken, het volk hooren we
hem vraat en wijzuiper schelden, in het
heilige Avondmaal wordt de roode wijn
als beeld van het bloed des Heeren ge-
nomen, en de onthouding waarvan Paulus
spreekt, hangt saam met den dienst in
den tempel der afgoden, en komt uitsluit-
tend op tegen een ergeren van den zwakke,
waardoor deze zou afvallen van zijn ge-
loof.

Ongetwijfeld is de Heilige Schrift een
snuddend en scherp wapen in den strijd tegen
het alcoholisme, maar nimmer in dualistisch-
ascetischen zin.

De Heilige Schrift bestrijdt alle zinne-
lijkheid, en zoo alle gebruik van den wijn
of van den sterken drank, dat de zinnelij-
heid meer prikkelt, dan goed voor God is.
Tegen alle misbruik ook ten deze waar-
schuwt geen boek ernstiger dan Gods Woord.
En ons protest strekt dan ook allerminst,
om het arsenaal der Heilige Schrift bij onzen
strijd ongebruikt te laten, maar uitsluitend
tegen het onwettig gebruik dat men van
het wapentuig in dit arsenaal gemaakt
heeft.

Lang zwegen we hierover, maar toen we
zagen, dat in een predikatie, die in het
Nederlandsch uit het Engelsch vertaald is,
de Islam geprezen, en in een bijchrift,
de Sultan van Turkije, aan wiens hand het
bloed van tienduizenden Christenen kleefde,
als ideaal en model voor ons Christenen werd
geleefd, liep de beker voor ons over, en
mocht een woord van ernstig protest niet
langer teruggehouden.

Voor al orgaan der Gereformeerde
beginselen moest ons blad dit protest in-
dienen, overmits het aan onze vaders, dank
zij deze bepaalde beginselen gelukt was,
een breeden kring in de maatschappij te
formeeren, die zonder in zulke ascetische
buitensporigheden te vervallen, dank zij den
heerschen invloed van Gods Woord, een
matig en ingetogen burgerleven wist te
leiden.

Zonder zweem van valsche ascetisme, heeft
het Calvinisme in Genève, in Schotland, in
ons land en in Amerika, den standaard van
het zedelijk leven praktisch weten te ver-
heffen.

In Cromwells leger zong men psalmen,
en bad eer men ten strijde ging, maar het
wegjagen wegens dronkenschap kwam onder
deze soldaten niet voor.

Iets waar we te liever en te eer nadruk
op leggen, opdat die basterd-Gereformeer-
den, die den Gereformeerden naam ooteren,
door hun vrijheid tot steeling van het
vleesch te gebruiken, en zich hetzij aan
sterken drank, hetzij aan wijn te buiten gaan,
juist uit dit protest ontwaren mogen, hoe
weinig ze van de Gereformeerde beginselen
kennen, en hoe verkeerd ze den Gerefor-
meerden naam verstaan.

Dit zal nog duidelijker worden in het
tweede deel van ons vertoog, waarin we
thans overgaan tot de vraag, hoe we de
bestrijding van het alcoholisme hebben te be-
schouwen.

Dat toch het alcoholisme almeer de vijand
van ons menschelijk geslacht wordt, valt
niet langer te weerspreken.

Dit alcoholisme draagt niet langer het ka-
rakter van gewoon misbruik, maar het treedt
almeer op als een zedelijke pestilentie, die
schier een demonische oorsprong en een
duivelse inwerking vernadert.

Onze taak zou derhalve onafgewerkt lig-
gen blijven, indien we ook de bestrijding
van dit onmetelijk kwaad niet onder de
oogen zagen.

Nu we achten mogen, dat het ware karak-
ter van de Christelijke religie en de ware
beteekenis der Heilige Schrift genoegzaam
door ons protest gehandhaafd is, willen we
thans die tweede niet minder gewichtige
vraag onder de oogen zien.

Gereformeerde prediking.

TWEDE REEKS.

XVII.

Het gewichtig punt, in ons vorig artikel
ter sprake gebracht, heeft begripeliker-
wijze meer dan één bij veel dat we schre-
ven een vraagteeken doen plaatsen.

Het belang der zaak dwingt ons des-
wege, eer we verder gaan, op dit punt
terug te komen.

En dan zij ons de vraag geoorloofd:
Zult ge een prachtige stel Bijbelsche pla-
ten op uw tafel gaan uitstellen, als ge
aan tafel zit met iemand die stekeblind
is, en van wie ge weet, dat hij niets ziet?

In de vraag ligt het antwoord.
Zoo doet wie recht bij zijnen is, niet.

Of ook zult ge, als ge in gezelschap zijt
met iemand, die stokdoof is, en hoe hard
ge ook roept, niets, volstrekt niets hoort,
dien stokdoofte een verhaal gaan doen van
wat u overkomen is?

En ook hier antwoordt ieder oprechte
van hart kortaf: Neen.

Of zult ge iemand, die met gekroken
been op zijn leger nederligt, in ernst

voorstellen, met u een reis te voet te on-
dernemen, of aan iemand, wiens armen ver-
lamd zijn, om met u te schermen?

Een reeks vragen, die we nog aldoor
zouden kunnen vermeerderen, en wier strek-
king doorzichtig is.

Immers naar Gereformeerde belijdenis,
bezit niemand, die in zonde ontvangen en
geboren is, krachtens zijn verdorven na-
tuur, zonder tusschenbeide tredende genade,
het vermogen of de bekwaamheid, om een
geestelijk ding te zien, te hooren, te ont-
waren of te doen.

Wie ooren heeft om te hooren, die hoore
wat de Geest tot de gemeente zegt, maar
zonder voorafgaande genade, bezit niemand
zulk een oor, zijn we hoofd voor hoofd aan
den blindgeborene gelijk, zijn we kreupelen
die niet gaan, geraakt die niet staan kun-
nen, en door anderen op een bedde voor
Jezus moeten gedragen worden.

Wist ge nu met zekerheid, wie ze zijn,
in wie genade voorafging, en wie ze zijn die
nog ganschelijk van genade verstoken zijn,
zoo zoudt ge den eersten prediken, en de
anderen voorhands nog met rust laten.

Naar zijn heilige wijsheid heeft echter de
Heere dit voor u verborgen gehouden. Die
zekerheid hebt ge niet.

En juist die onzekerheid is het, die u
kracht en moed geeft, om het Evangelie te
prediken aan alle creaturen.

Doch wanneer ge dit doet, doet ge het
altoos in de hoop, in de verwachting, met
de bede in het hart, dat of voorafgaande
of begeleidende genade, het eenigszins ver-
staan van het Evangelie aan hen die u
hooren, mogelijk zal maken.

Want het is wel zoo, dat ge het doet op
last van uw Heere, in gehoorzaamheid aan
Hem, en aan Hem de gevolgen overlatende.

Maar zal uw prediking geen der mede-
deelen van de waarheid, maar een bezielde
prediking zijn, dan is het toch voor u, als
redelijk mensch, noodig, dat ge onder het
spreken onderstellen moogt, dat die u
hooren, ook verstaan kunnen.

Wie tot de Joden, Heidenen of Mahome-
danen uitgaat, gaat niet uit van de onber-
sting, dat die Joden, Heidenen of Maho-
medanen van nature een geestelijk oor heb-
ben.

Hij weet, dat het tegendeel het geval is.
Maar hij gelooft aan zijn zending, en hij
weet dat dezelfde God, die hem zendt,
ook machtig is, om in het onberboren hart
der Joden, Heidenen of Mahomedanen, voor
of onder zijn prediking, de genade, eerst
der wedergeboorte, en daarna der bekeering
te werken.

Hij weet dat hij nooit iets anders dan
medewerker Gods kan zijn, dat hij achter
zijn God moet aankomen, en dat als zijn
God niet voorgaat, en de deur des harten
voor hem opent, al zijn prediking een ploegen
op de steenrots zal zijn.

Want wel hebben de Arminianen steeds
geleerd, dat er in den zondaar nog zeker
vermogen, om uit zichzelf zich tot de genade
te schikken, was overgebleven, maar de Gere-
formeerde belijdenis heeft dit steeds ten
stelligste ontkend.

Zonder genade is de zondaar dood in
zich zelve, en een doode hoort niet en ziet
niet.

Hierover laat zich altoos onder ons geen
verschil van gevoelen denken.

Wie bekeering predikt, doet dit in de
wetenschap, dat zijn prediking ijdel is, tenzij
genade zijn prediking voorafgaat en verzelt.

In de toedersgehoorte een voorafgaande
genade, die zonder eenig toedoen van den
mensch tot stand komt; en bij de bekeer-
ing een inwendige roeping die de uitwen-
dige verzelt en begeleidt.

Dit is zoo doorzichtig als glas.

Treedt nu daarentegen de Dienaar des
Woords in de vergadering der geloovigen
op, dan komt de zaak eenigzins anders
voor hem te staan.

Hij heeft dan voor zich uitsluitend de
zullen die den heiligen Doop ontvangen, en
die dezen Doop ontvingen als kindkens
van geloovigen, en aan wie deswege het
Sacrament des Doops is toegediend, omdat
ze in het genadeverbond besloten zijn, en
geacht mogen worden, de eerste daad van
wederbarende genade reeds ontvangen te
hebben.

Het is toch dezelfde Dienaar die het
Woord predikt en het Sacrament bedient.
En nu gaat het toch niet aan, te zeggen,
dat de prediker bij het Sacrament wel, en
bij de prediking niet, waar het dezelfde
personen geldt, aan voorafgaande genade
Gods in de harten gelooven zal.

Dit toch zou ja en neen tegelijk zijn, en
dit kan niet.

En dit nu brengt tweegg, dat de
Dienaar des Woords in de vergadering
der geloovigen tot bekeering heeft te roe-
pen zoodanige personen, van wie de kerk,
in wier naam hij optreedt, aanaan, dat
de genade der wedergeboorte waarschijn-
lijk reeds hun deel is, en dat ze op dien
grond aan de roepstem van het: *Bekeert
u*, kunnen en moeten gehoor geven.

Niet alsof zijn woord die bekeering kon
tot stand brengen zonder begeleidende in-
wendige roeping, of ook, alsof de hoorders
zonder nieuwe genade uit deze wederge-
boorte tot hun bekeering konden komen.

Dit kan niet.

Maar deze tweede genade draagt een
heel ander karakter dan de eerste genade.
De eerste maakt van dood levend, de tweede
wekt het sluimerende leven op.

Overmits echter de onderstelling bij den
Doop in het latere leven kan worden ge-
logenstraft, en het, helaas, blijken kan,
dat een gedoopte toch niet leeft, maar dood
is, moet juist de prediking strekken, om dit
te openbaren, om dit aan het licht te bren-
gen, en alzoo het geloovig karakter der ge-
meente te handhaven.

Dan echter verkrijgt de prediking dat ont-
zettende karakter, dat ze ten oordeel wordt,
in atee van tot bekeering te leiden.

Bekeering moet in Christus kerk geen

uitzondering maar regel zijn. De onbekeer-
lijken moeten van de gemeente verwijderd.
De bekeerlijken tot bekeering gebracht. En
de bekeerden van genade tot genade wor-
den geleid.

In deze drie stukken volioindt de Dienst
des Woords zijn taak.

Bisschoppelijk.

In verband met onze opmerking over
hetgeen al dan niet op de Synodale ver-
gadering van kerken ter tafel kan komen,
bezigd L. L. in de *Roefier* het woord *bis-
schoppelijk*.

Uiteraard kan de bedoeling hiervan geen
andere zijn, dan de kerken te waarschuwen
tegen zekere bedekte poging van de *Herant*,
om een soort *bisschoppelijk* bestuur in de
Gereformeerde kerken in te voeren.

Reeds het gebruik van het woord *bis-
schoppelijk* is hier al bijster ongelukkig.
Het is een uitdrukking ontleend aan den
strijd door de Presbyterianen in Engeland
tegen de Engelse Staatskerk gevoerd,
welke kerk metterdaad door bisschoppen
bestuurd wordt en werd.

Zelfs het Hervormde Genootschap wordt
wel *hierarchisch* bestuurd, maar niet bis-
schoppelijk.

En hoe ter wereld er in onze Gerefor-
meerde kerken van de benoeming van bis-
schoppen sprake zou kunnen zijn, zal ook
L. L. moeilijk kunnen aanwijzen.

Het bezigen van zulk een woord, waar
van de zaak, die het woord aanduidt, op
heel het eerzoon kerk zelfs de schaduw
niet te ontdekken valt, kan dan ook ijdellijk
een andere bedoeling hebben, dan om door
het bezigen van een uitdrukking die schrik
aanjaagt, onrust in de gemeenten te werpen.

Het riet naar verdachtmaking.

En min begeerlijk empiol.

Zien we daarentegen van het geberige
woord af, dan ligt er de beschuldiging
in, dat het door ons gegeven advies strekt
om de Presbyteriaanse kerkregering in
hierarchischen vorm om te zetten.

Iets wat dan hierop neerkomt, dat wij een
macht over en boven de kerken zouden
willen scheppen, die bestemd was om de
kerken te overheeren.

Zulk een macht bestaat in het Synodale
Genootschap door het optreden van de
Classicale, Provinciale en Synodale colleges,
die heerschen krachtens een geotrooyerd,
een genootschap constitueerend, reglement
of statuut.

Deze ernstige beschuldiging kan nu slechts
op twee dingen slaan, overmits we ons
slechts over twee punten uitlieten.

Welke waren die twee punten?

Vooreerst het kerkelijk examen af te
nemen van hen, die zich presenteren voor
den Dienst des Woords. En ten tweede
hetgeen op de Synodale bijeenvergadering
der kerken mag ter tafel komen.

Wat het eerste van deze twee punten
betreft, hielden we en houden we nog staande,
dat het examineren van zich anmeldende
personen door de Curatoren van de Theo-
logische School te Kampen zóó dat dit
voor het praeparatoir examen in de plaats
treedt, niet strookt met de eischen van het
Gereformeerde kerkrecht.

Curatoren vormen een permanent college,
met een doorlopend mandaat, en kunnen
als zoodanig niet geacht worden, de kerken
te vertegenwoordigen.

Uit dien hoede kunnen ze niet in de
plaats treden voor de Classe, waarin telken
male de kerken van zeker ressort saam-
komen, en die, door een representatie van
elken kerkeraad in de Classis, metterdaad
de kerkeraad tot hun recht doet komen.

We weten wel, dat de Gereformeerde
kerken eertijds dit praeparatoir examen een
tijding aan gemaandteerde personen hebben
overgelaten, maar dit hield verband met
de toenmalige unie van kerk en overheid,
en is reeds spoedig daarna afgeschaft.

Een examen door Curatoren, in plaats
van door de Classis afgenomen, moge daarom
ook thans voor een tijd te duldten zijn ge-
weest, maar toch is het zeer wenschelijk
dat we ook hierin hoe eer hoe beter tot
de goede orde der kerken terugkeeren.

Doch hoe dit ook zij, in elk geval zal
men moeten erkennen, dat wij ten deze juist
het Gereformeerde standpunt verdedigen, ter-
wijl L. L. integendeel een orde van zaken
bepleit, die de kerken onder de macht van
een permanent college houdt.

Wij noemden dit niet-bisschoppelijk, maar
wil men dit boze woord bezigen, dan is
het toch duidelijk, dat dit woord niet op
het door ons verdedigde stelsel van toepas-
sing is, maar dan veeleer slaan zou op het
examineeren door een permanent college
met doorlopend mandaat.

Over het tweede punt kunnen we korter
zijn.

De kerken van Middelburg hebben toch,
ook bij het vaststellen van den dag, waarop
alles moet zijn ingekomen, waaraan op het
voorloopig agendum een plaats zou worden
ingehouden, duidelijk uitgesproken, dat hier-
mee het inzenden van andere voorstellen
niet was uitgesloten, maar dat deze voet-
stoots op de Synode zouden inkomen.

Hiertegen nu hebben we geen principiele
bedenking.

Niet toch de kerken van Middelburg, als
roepende kerken, maar de Synode zelve
stelt haar agendum vast, en bezit elken
dag, dat ze bijeen is, het volstrekte recht,
om dit agendum uit te breiden.

Wat de roepende kerken ten deze doen,
draagt een uitsluitend voorbereidend karak-
ter, en dan moet er uiteraard zekere termijn
gesteld.

Men kan niet den avond van den dag,
waarop de Synode's morgens bijeenkomt,
zulk een voorloopig agendum laten drukken.

Ook is het goed, dat de Provinciale en
Classicale saamkomsten der kerken, en even-
zoo de kerkeraaden, tijdig kennis dragen van

wat in hoofdzaak ter behandeling is ingeko-
men, en rapporten van zekeren omvang dien-
nen zij, die afgewaardigd worden, vooraf te
bestudeeren.

Hadden de roepende kerken verklaard:
Wij stellen het agendum definitief vast, en
wat er op dien dag niet is, komt niet op de
Synode, dan ja, zou er oorzaak voor ernstig
protest zijn geweest, en zou de Synode
dit ongeoorloofde besluit ter zijde hebben
moeten leggen.

Nu de kerken van Middelburg dit wijselijk
niet deden, vervalt elke aanleiding tot het
maken van aanmerkingen.

Immers, indien L. L. wilde staande hou-
den, dat geen verdere zaken op de Synode
mochten inkomen, en afgedaan worden, zou
het dagboek van onze aloude Synoden hem
zoo van rechts en van links uit het veld
slaan, dat alras blijken zou, hoezeer de aloude
Gereformeerde geest onzer kerken van hem
was geweken.

Hij zal dit dan ook, naar we vertrouwen,
niet doen.

Doch, liefste, wat blijft er zoo op het
éene als op het andere punt, dan welbezien
van heel het groote woord, dat hij zwart
op wit drukken liet, over?

KUYPER.

Uit de Pers.

Onlangs nam onze kerkeraad te Utrecht het
besluit om collectanten van buitensaf te kee-
ren, en alzoo in het geven aan zulke collectanten
zekere schifting te brengen.

In de *Utr. Kerkblad* licht De. Fernhout dit
besluit in dezer voege toe:

Ook de Kerkeraad der Gereformeerde Kerk van
Utrecht nam onlangs een besluit, dat misschien
wel eenige toelichting behoeft.

Wij bedoelen het besluit, om aan de leden zijner
Kerk te verzoeken, om geen gaven te geven voor
zulke zaken en aan die collectanten, die niet voor-
zien zijn van een verklaring des Kerkeraads, dat
hij er geen bevoorrecht heeft, dat voor de zaak,
die 't geldt, ook bij de leden der Gereformeerde
Kerk van Utrecht een gave wordt gevraagd.

Dit besluit niet er misschien in sommige oogen
wel een beetje vreemd uit.

Wij willen er daarom een paar woorden van
zeggen, opdat men de bedoeling niet misvat.
Men kan kunnen vragen, of zoo'n besluit er kerk-
rechtelijk wel door kan, — en of de kerkeraaden,
die het gemaakt hebben, er veel plezier van be-
leven zullen?

Doch dat zijn vragen, die wij moeilijk in de
Kerkbode kunnen bespreken.
De zaak is eenvoudig deze. Utrecht wordt jaar
in jaar uit, en geheel 't jaar door overstromd van
collectanten voor alle mogelijke zaken, uit alle
oorden des lands.

Nu is daarin zeker iets, dat verblijden mag. Uit
dit feit blijkt toch, dat de vragers niet ongetroost
noch met ledige handen onze goede stad verlaten.
Waaruit dan wederom blijkt, dat God ons niet veel
aan den arm geeft, en dat er hier nog al
gevoonden worden die bereid zijn, uit het hun ge-
leende den Heere te dienen.

Maar er is ook een keerde. Het gebeurt toch
niet zoo zelden, dat op een verzoek om een gave
voor de arme Broeders en Zusters der eigen ge-
meenschap, uit het eigen kerkelijk huishouden, of
op een uitnodiging, om te voldoen aan de ver-
plichtingen jegens eigen Kerk en School, — geant-
woord wordt niet met de benodigde te verstreken,
maar met de klacht, dat er al zoveel komt en
zoo veel te geven en te onderhouden.

Daarbij komt, dat er vooral onder de Gerefor-
meerden niet weinigen zijn, die, als zij uit hun in-
komsten *schuldig* hebben, wat hun huishouden, de op-
leiding der kinderen, hun Kerk en hun Vaderland,
hun Kerk, niet meer dan enkele gulden overhouden
per jaar, om als vrijwillige gaven te schenken.

In Gereformeerde kringen moet men dus wat
voorzichtig zijn, met zijn vrijwillige gaven. Opdat
men het weinige, dat men kan missen, zoo goed
mogelijk gebruik, en ook, opdat, wat men vrijwil-
lig geeft, ons niet verhoedert in het afdoen van het-
geen naar Gods heil als een verplichting op ons ligt.

Nu wil natuurlijk de Kerkeraad van Utrecht niet
aan de leden der Gemeente leeren, om zoo weinig
aan een schrift mogelijk vrijwillige gaven te geven,
launers zoo'n godard, zoo'n toelief zou in den
Kerkeraad in die naar hem hoorden schuldig maken
aan 't de gebod, blijken de verklaring hiervan in
Zondag 42 gegeven.

Dat zou ook voor de eigen inkomsten niets baten,
want de regel is: *«Gef en u zal gegeven worden»* —
en — niet wat mate gij moet, wordt u weder
gegeven.

Evenmin wil de Kerkeraad een zekere heerschappij
of voogdij over de Gemeente in dit stuk uitoefenen.
Dit zou al te dwaas zijn. Hij weet zeer goed,
dat in 't ambt van Onderling het recht en de macht
daarom niet inuit, en dat dit evenmin voortvloeit
uit de stipulaties of bedingen, waarop de Gemeente
haar optreden in den Dienst heeft gezet.

En een Kerkeraad heeft geen andere bevoegd-
heden, dan die in den Dienst des Ouderlingschaps
instituten en die nader omschreven zijn in belijdenis,
Kerkordening en formulier van bevestiging.
Al wat daarbuiten gaat, is eenvoudig *aanmatiging*,
die weersaam moet.

De Kerkeraad bedoelt dan ook niet anders, dan
hen, die dit noodig hebben en begeeren, te dienen
en te helpen, om hun vrijwillige gaven zoo voor-
zichtich en zoo goed mogelijk te besteden.

Een Gereformerd mensch, lid van de Gerefor-
meerde Kerk te Utrecht, kan niet en mag niet aan
alle zaken, die zich omtrent een Christelijken naam
en in een Christelijk kleed vertoonen, de helpende
hand bieden.

Er kunnen allerlei redenen en overwegingen aan
de zaak zelfs ontbond bestaan, waarom men beter
doet, zijn hulp te weigeren, of die zelfs weigeren
te weigeren.

Nu is in vele gevallen de Kerkeraad beter dan
menig gemeentelid in staat, om te beoordeelen,
of er in enige zaak, waarvoor hulp gevraagd wordt,
ook zulke redenen aanwezig zijn, waarom de Gerefor-
meerden in 't gemeen, of die te Utrecht in 't
bijzonder, beter doen met hun hulpe en mede-
werking daaraan te onthouden.

De Kerkeraad bedoelt nu echter niet, om enige
zaak bij de Gemeente om te keeren.

Zijn *«aanwijzing»* is geen *aanbeveling*. Die
verklaring wil niet zeggen, uw Kerkeraad raadt u aan
en wekt u op, om dat zoek te streunen.

Neen. Of men geven wil of niet, laat de Kerkeraad
geheel aan ieders oordeel en beslissing. Hij
wil daarop geen invloed uitoefenen.

Hij verklaart alleen maar, dat hij in de zaak, die
't geldt, geen reden heeft gevonden, om er voor
een Gereformerd mensch te Utrecht bevoorrecht in te
zien, daarvan steun te verleenen.

Hij verklaart zulk ten dienste van hen, die met
voorzichtigheid en kloek beleid in 't stuk van geven
wenschen te handelen.

Wil men nu in deze weinig of geen waarde aan
't oordeel des Kerkeraads hechten, wil men de
dienst des Kerkeraads afwijzen, — men doe 't.
Niemand kan of wil 't beletten. Maar hoe men
dan doet, hoe men de goede bedoeling
des Kerkeraads bereikt, wordt, terzijde meermalen
't dan schied zal te wijten hebben, dat hij soms
hulp verleent, die hij moeilijk voor God zal kunnen
verantwoorden.

Reeds meermalen kwam deze zaak in de ker-
kelijke pers aan de orde.

Geheel vrij kan deze zaak niet gelaten wor-
den. Men weet hoe vaak misbruik werd ge-
maakt. Ook blijft nog altoos de klacht aan-
honden, dat deze collectanten vaak veel te duur
zijn, en soms de helft moeten verteren van wat
ze aan gilden ophalen.

In den regel is dit gelukkig anders, maar
soms zijn de kosten voor reis en verblijf zeer
groot.

Reeds doet voor de School de *Schoolraad* iets.
Dat thans ook de kerkeraaden een vingerwij-
zing gaan geven, kan prijelijk zijn. Alleen is
maar de vraag, hoe de kerkeraad hierin tot juiste
schifting en keuring zal komen.

Natuurlijk moet hij er een paar zijner leden
mee belasten.